

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 4. septembrī*

Apelācija — Kohēzijas fonds — Finanšu atbalsta samazināšana — Eiropas Komisijas pieņemts lēmums — Termiņa esamība — Noteiktā termiņa neievērošana — Sekas

Lieta C-192/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 15. aprīlī iesniedza

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Rubio González*, pārstāvis,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Pardo Quintillán* un *D. Recchia*, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Tizzano* [*A. Tizzano*], tiesneši *E. Borgs Bartets* [*A. Borg Barthet*], *E. Levits*, *S. Rodins* [*S. Rodin*] un *F. Biltšens* [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerālvokāts *M. Vatelē* [*M. Wathelet*],

sekretāre *M. Ferreira* [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 13. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību Spānijas Karaliste prasa atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu Spānija/Komisija (T-235/11, EU:T:2013:49, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja tās prasību, vispirms, atcelt Komisijas 2011. gada 18. februāra Lēmumu

* Tiesvedības valoda – spāņu.

C(2011) 1023, galīgā redakcija, par Kohēzijas fonda finansējuma samazinājumu šādu projektu posmiem: “Sliežu ceļa aprikojuma piegāde un uzstādīšana ātrgaitas dzelzceļa līnijā *Madrid–Zaragoza–Barcelona*–Francijas robeža. Posms *Madrid–Lleida*” (CCI 1999.ES.16.C.PT.001), “Ātrgaitas dzelzceļa līnija *Madrid–Barcelona*. Posms *Lleida–Martorell* (platforma, 1. posms)” (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), “Ātrgaitas dzelzceļa līnija *Madrid–Zaragoza–Barcelona*–Francijas robeža. Pievedceļi jaunajai *Zaragoza* stacijai” (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), “Ātrgaitas dzelzceļa līnija *Madrid–Zaragoza–Barcelona*–Francijas robeža. Posms *Lleida–Martorell*. Starpposms X–A (*Olérdola–Avinyonet del Penedés*)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.007), “Jaunās ātrgaitas līnijas pievedceļš *Levante*. Starpposms *La Gineta–Albacete* (platforma)” (CCI 2004.ES.16.C.PT.014) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) un, pakārtoti, atcelt šo pašu lēmumu daļā, kas attiecas uz Eiropas Komisijas veiktajiem labojumiem.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa norādīja šādas atbilstošās tiesību normas.
- 3 Atbilstoši 2. panta 1. punktam Padomes 1994. gada 16. maija Regulā (EK) Nr. 1164/94 par Kohēzijas fonda izveidi (OV L 130, 1. lpp.), kas tika grozīta ar Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulu (EK) Nr. 1264/1999 (OV L 161, 57. lpp.) un ar Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulu (EK) Nr. 1265/1999 (OV L 161, turpmāk tekstā – “grozītā Regula Nr. 1164/94”):

“Fonds sniedz finansiālu ieguldījumu projektiem, kas palīdz sasniegt Līgumā par Eiropas Savienību noteiktos mērķus, kuri attiecas uz vidi un Eiropas komunikāciju tīkliem tajās dalībvalstīs, kuru nacionālais kopprodukts (NKP) uz vienu iedzīvotāju nesasniedz 90 % no Kopienas vidējā kopprodukta un kurām ir programma, lai īstenotu [LESD 126. pantā] izvirzītos ekonomiskās konverģences nosacījumus.”

- 4 Grozītās Regulas Nr. 1164/94 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Fonda finansētie projekti atbilst Līgumu noteikumiem, saskaņā ar tiem pieņemtiem tiesību aktiem un Kopienas politikai, tostarp vides aizsardzības, transporta, Eiropas komunikāciju tīklu, konkurences un valsts līgumu politikai.”

- 5 Grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikumā “Īstenošanas noteikumi” ir ietverts H pants “Labojumi finansējumā”, kurā ir noteikts:

“1. Ja pēc vajadzīgo pārbaužu veikšanas Komisija nolemj, ka:

- a) ar projekta izpildi nav pamatota daļa vai visa piešķirtā palīdzība, ieskaitot kāda nosacījuma nepildīšanu, kas iekļauts lēmumā par palīdzības piešķiršanu, jo īpaši visas būtiskās izmaiņas, kas ietekmē projekta izpildes veidu vai nosacījumus, kam nav lūgts Komisijas apstiprinājums, vai
- b) ir pārkāpums attiecībā uz fonda palīdzību un ka attiecīgā dalībvalsts nav veikusi vajadzīgos korekcijas pasākumus,

Komisija aptur palīdzību attiecīgajam projektam un, minot iemeslu, pieprasa, lai dalībvalsts noteiktā laikā iesniedz paskaidrojumus.

Ja dalībvalsts iebilst Komisijas apsvērumiem, Komisija dalībvalsti uzaicina uz noklausīšanos, kur abas puses cenšas panākt vienošanos par novērojumiem un secinājumiem.

2. Beidzoties Komisijas noteiktajam termiņam, ja nav panākta vienošanās un dalībvalsts nav veikusi korekcijas, kā arī ņemot vērā jebkādu dalībvalsts komentārus, trīs mēnešu laikā Komisija var nolemt:

[..]

- b) veikt vajadzīgos labojumus finansējumā. Tas nozīmē, ka atceļ projektam piešķirto palīdzību kopumā vai kādu tās daļu.

Šajos lēmumos ievēro proporcionalitātes principu. Komisija, pieņemot labojuma summu, ņem vērā pārkāpuma vai izmaiņas veidu, kā arī pārvaldības vai kontroles sistēmu kļūdu iespējamās finansiālās ietekmes lielumu. Veicot jebkādu samazināšanu vai atcelšanu, jau samaksātās summas ir jāatmaksā.

[..]

4. Komisija nosaka sīki izstrādātus noteikumus 1. līdz 3. punkta izpildei un informē dalībvalstis un Eiropas Parlamentu.”
6. Komisijas 2002. gada 29. jūlija Regulas (EK) Nr. 1386/2002, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1164/94 attiecībā uz tādas palīdzības pārvaldības un kontroles sistēmām, kura piešķirta no Kohēzijas fonda, kā arī kārtību finansiālu labojumu veikšanai (OV L 201, 5. lpp.), 18. pantā ir noteikts:

“1. Laiks, kurā attiecīgā dalībvalsts var atbildēt uz pieprasījumu sniegt savus komentārus saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 1. punkta pirmo daļu, ir divi mēneši, izņemot gadījumus, kad ar Komisiju var vienoties par ilgāku laika posmu, ja tam ir pienācīgs pamatojums.

2. Ja Komisija piedāvā finanšu korekcijas, pamatojoties uz ekstrapolāciju vai vienoto likmi, dalībvalstij, izpētot attiecīgās lietas, dod iespēju pierādīt, ka patiesais pārkāpumu apmērs ir mazāks, nekā Komisija novērtējusi. Dalībvalsts, vienojoties ar Komisiju, var ierobežot šīs izpētes apmēru līdz attiecīgo lietu pienācīgi samērīgai daļai vai izlases veidā izraudzītiem paraugiem.

Izņemot attiecīgi pamatotus gadījumus, šādai pārbaudei atvēlēto laiku nedrīkst pagarināt vairāk kā par diviem mēnešiem, beidzoties 1. punktā minētajam divu mēnešu termiņam. Šādas izpētes rezultāti tiek pārbaudīti Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 1. punkta otrā daļā minētajā veidā. Komisija ņem vērā ikvienu pierādījumu, ko dalībvalsts iesniedz noteiktajā termiņā.

3. Ja dalībvalsts iebilst pret Komisijas veiktās izpētes rezultātiem un notiek noklausīšanās saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 1. punkta otro daļu, trīs mēnešu periods, kurā Komisija saskaņā ar minētās Regulas II pielikuma H panta 2. punktu var pieņemt lēmumu, sākas no noklausīšanās dienas.”

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

7. Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 13.–23. punktā, var rezumēt šādi.
8. Ar 2000. gada 13. septembra Lēmumu C(2000) 2113, kurā tika izdarīti grozījumi, Komisija apstiprināja finanšu atbalsta piešķiršanu no Kohēzijas fonda noteiktiem projekta posmiem attiecībā uz ātrgaitas dzelzceļa līniju Madride–Barselona.

- 9 Ar attiecīgi 2009. gada 23. oktobra vēstuli, 2010. gada 30. marta vēstuli, kā arī ar trim 2010. gada 21. aprīļa vēstulēm Komisija nosūtīja Spānijas Karalistei priekšlikumus slēgt katru no šiem projekta posmiem. Sakarā ar kļūdām tiesību aktu publisko iepirkumu jomā piemērošanā katrā no šiem priekšlikumiem bija ietvertas finanšu korekcijas.
- 10 Tā kā Spānijas iestādes nepiekrita Komisijas priekšlikumiem slēgt projekta posmus ar četrām 2010. gada 13. maijā nosūtītām vēstulēm, 2010. gada 23. jūnijā notika tiesas sēde. Šajā tiesas sēdē Komisijai tika iesniegti “administratīvās iestādes rakstveida apsvērumi par priekšlikumu veikt finanšu korekcijas”, kā arī “to dokumentu saraksts, kas tika nosūtīti, atbildot uz Eiropas Komisijas priekšlikumu veikt finanšu korekcijas sakarā ar priekšlikumu slēgt Kohēzijas fonda projektus”.
- 11 Spānijas Karaliste ar 2010. gada 23. jūlija vēstuli nosūtīja Komisijai papildu informāciju.
- 12 2011. gada 18. februārī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.
- 13 Šajā lēmumā, par kuru Spānijas Karalistei tika paziņots 2011. gada 21. februārī, Komisija konstatēja vairākus pārkāpumus Savienības tiesiskā regulējuma publiskā iepirkuma līgumu jomā piemērošanā, kas ietekmēja attiecīgā projekta posmus, un līdz ar to par EUR 31 328 947,63 samazināja finansējumu, kāds tika piešķirts par visiem posmiem kopumā.

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 14 Ar 2011. gada 29. aprīlī Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu Spānijas Karaliste cēla prasību, primāri, atcelt apstrīdēto lēmumu un, pakārtoti, atcelt šo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Komisijas piemērotajiem labojumiem.
- 15 Šīs prasības pamatošanai Spānijas Karaliste izvirzīja vispirms divus pamatus, kuri bija balstīti, attiecīgi, uz to, ka Komisija neievēroja termiņu, kāds bija paredzēts grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā, un uz Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvas 93/38/EEK, **ar ko koordinē līgumu piešķiršanas procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un telekomunikāciju nozarē (OV L 199, 84. lpp.), 20. panta 2. punkta kļūdainu piemērošanu, kā arī, pakārtoti, pamatu, kas ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot šīs direktīvas 20. panta 2. punkta f) apakšpunktu.**
- 16 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja minēto prasību kā nepamatotu.
- 17 Runājot par pirmo pamatu, ar kuru Spānijas Karaliste būtībā apgalvoja, ka trīs mēnešu termiņa, kāds ir paredzēts gan grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā, gan arī Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktā, ievērošana nozīmē, ka lēmums par finanšu korekcijām bija jāpieņem trīs mēnešu laikā no noklausīšanās datuma vai vismaz no datuma, kad Komisija saņēma papildu informāciju no Spānijas valdības, kas nozīmē, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts novēloti un tāpēc ir nelikumīgs, Vispārējā tiesa atzina pārsūdzētā sprieduma 32. punktā, ka no tās sprieduma Grieķija/Komisija (T-404/05, EU:T:2008:510, 44. punkts), kurš tika apstiprināts ar Tiesas rīkojumu Grieķija/Komisija (C-43/09 P, EU:C:2010:36), izriet, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā nav paredzēts nekāds termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums. Turklāt šāda interpretācija skaidri izriet no šīs tiesību normas formulējuma. Trīs mēnešu termiņš, uz kuru tajā ir atsaucē, attiecas uz vienošanās noslēgšanu starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti.
- 18 Vispārējā tiesa turpinājumā norādīja pārsūdzētā sprieduma 33. punktā, ka, kaut arī šīs normas franču valodas versijā patiešām ir norādīts, ka, “beidzoties Komisijas noteiktajam termiņam, ja nav panākta vienošanās un dalībvalsts nav veikusi korekcijas, kā arī ņemot vērā jebkādu dalībvalsts komentārus, trīs mēnešu laikā Komisija var nolemt”, visās pārējās valodu versijās, izņemot franču, ir norādīts citādi, vārdiem “trīs mēnešu laikā” attiecoties uz vienošanos neesamību starp lietas dalībniekiem. Kā izriet no

sprieduma *Bacardi* (C-253/99, EU:C:2001:490, 41. punkts un tajā minētā judikatūra), nepieciešamība pēc Savienības tiesiskā regulējuma vienvērtīgas interpretācijas izslēdz attiecīgā tiesību akta izolētu interpretāciju un prasa, ka šaubu gadījumā tas ir jāinterpretē un jāpiemēro, ņemot vērā citas pastāvošās oficiālo valodu versijas.

- 19 Šādos apstākļos trīs mēnešu termiņš, kāds ir noteikts grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā, ļauj attiecīgajai dalībvalstij iesniegt Komisijai pēc tiesas sēdes papildu informāciju un Komisijai – ņemt vērā šo informāciju, un “tikai gadījumā, ja trīs mēnešu laikā nav noslēgta vienošanās starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti, Komisija, ņemot vērā iespējamus dalībvalstu paskaidrojumus, pieņem lēmumu” (pārsūdzētā sprieduma 34. punkts).
- 20 Runājot par pārsūdzētā sprieduma 35. punktā minēto argumentu, kuru tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, izvirzīja Spānijas Karaliste, saskaņā ar kuru vienlaikus eksistēja divi termiņi sākot no tiesas sēdes datuma, proti, viens bija paredzēts grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā un attiecās uz vienošanās noslēgšanu ar attiecīgo dalībvalsti un otrs bija paredzēts Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktā un attiecās uz Komisijas lēmuma pieņemšanu ar mērķi izdarīt prasītās finanšu korekcijas, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šim argumentam nevar piekrist.
- 21 Tā atzina šī pārsūdzētā sprieduma 36. punktā, ka “Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktā ir noteikts vienīgi datums, kad sākas termiņš lēmuma pieņemšanai saskaņā ar Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu”, bet, kā tas izriet no minētā sprieduma 32. punkta, minētajā normā nav paredzēts “termiņš, kādā Komisijai bija jāpieņem lēmums”.
- 22 Tāpēc Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 37. punktā uzskatīja, ka, tā kā īstenošanas regula, tāda kā Regula Nr. 1386/2002, ir jāinterpretē, ja tas ir iespējams, saskaņā ar pamatregulas normām, tad Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru Komisijai tiek dots tikai trīs mēnešu termiņš lēmuma pieņemšanai, nevar tikt atbalstīta.
- 23 Turklāt Vispārējā tiesa sprieduma 38. punktā piebilda, ka šo divu normu interpretācija, kādu ieteica “Spānijas Karaliste, atņemtu grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā paredzētajam termiņam tā lietderīgo iedarbību, jo no šīs interpretācijas izrietētu, ka Komisijai gadījumā, kad vienlaikus eksistē divi, bet nošķirti termiņi, būtu jāpieņem lēmums saskaņā ar šo normu trīs mēnešu laikā, proti, termiņā, kādā tai ir jācenšas panākt vienošanos ar attiecīgo dalībvalsti”.
- 24 Vispārējā tiesa no minētā secināja pārsūdzētā sprieduma 39.–41. punktā, ka, “tā kā Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktā ir noteikts vienīgi sākums termiņam, kādā jāpieņem lēmums saskaņā ar [grozītās] Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu”, tad fakts, ka Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkta spāņu, dāņu, vācu un holandiešu valodu versijās ir paredzēts trīs mēnešu termiņš, kurā Komisijai “ir jāpieņem” vai tā “pieņem” lēmumu, savukārt slovēņu valodas versijā ir paredzēta vispārīgāka atsauce uz “lēmumu saskaņā ar šīs regulas II pielikuma H panta 2. punktu”, un ka citās šīs normas valodu versijās ir paredzēts trīs mēnešu termiņš, kurā Komisija “var” pieņemt lēmumu saskaņā ar minētās regulas II pielikuma H panta 2. punktu“, šajā gadījumā nav atbilstošs, kas nozīmē, ka pirmais pamats ir jānoraida.
- 25 Tāpat Vispārējā tiesa noraidīja attiecīgi pārsūdzētā sprieduma 44.–72. un 76.–108. punktā otro un trešo pamatu, kurus bija izvirzījusi Spānijas Karaliste.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

- 26 Spānijas Karaliste savā apelācijas sūdzībā lūdz Tiesu:
  - atcelt pārsūdzēto spriedumu;

- pašai galīgi izspriest lietu, atceļot apstrīdēto lēmumu, un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Komisija lūdz Tiesu:

- apelācijas sūdzību noraidīt kopumā un
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

28 Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Spānijas Karaliste izvirza divus pamatus, balstītus uz kļūdām tiesību piemērošanā, kādas esot pieļāvuši Vispārējā tiesa, ciktāl runa ir par, pirmkārt, grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā paredzētā termiņa neievērošanu, lai pieņemtu apstrīdēto lēmumu, un, otrkārt, par jēdzienu “liguma slēgšanas tiesību piešķiršana” Direktīvas 93/38 izpratnē.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 29 Spānijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā nav noteikts termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem apstrīdētais lēmums.
- 30 Saskaņā ar šīs dalībvalsts apgalvoto, minētā norma ir jāsaprot tieši pretēji, proti, kā tāda, kurā Komisijai ir noteikts termiņš gadījumā, kad tā šī paša pielikuma H panta 1. punktā paredzētajā tiesas sēdē nevienojas ar attiecīgo dalībvalsti trīs mēnešu laikā pieņemt lēmumu samazināt avansa maksājumu vai izdarīt finanšu korekcijas.
- 31 Patiesībā vienīgi Spānijas Karalistes atbalstītā interpretācija ir piemērota, lai attiecīgajām normām piešķirtu jēgu un lietderīgu iedarbību.
- 32 Tā grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā ir paredzēts trīs mēnešu termiņš, kurš sākas, “beidzoties Komisijas noteiktajam termiņam”, un šis termiņš var būt vienīgi tāds, kāds ir paredzēts šī paša panta 1. punkta pirmās daļas pēdējā teikumā, kurā ir noteikts, ka “Komisija [...] pieprasa, lai dalībvalsts noteiktā laikā iesniedz paskaidrojumu”. Šis termiņš beidzas pirms šī H panta 1. punktā paredzētās tiesas sēdes, un tā mērķis ir ļaut Komisijai un attiecīgajai dalībvalstij panākt vienošanos. Turpretim Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktā ir paredzēts cits trīs mēnešu termiņš, tajā esot skaidrai atsaucei uz grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu, un šis termiņš sākas no grozītajā Regulā Nr. 1164/94 paredzētās tiesas sēdes. Šo pēdējo normu, skatot tās kopā, mērķis ir paredzēt termiņu, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju izdarīšanu gadījumā, kad starp pusēm nav panākta nekāda vienošanās. Ja minētais 18. panta 3. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir noteikts vienīgi trīs mēnešu termiņa, kādā pusēm ir jāpanāk vienošanās, sākumpunkts, tad tas zaudētu savu lietderīgo iedarbību, jo grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H pantā ir skaidri noteikts, kad beidzas minētais termiņš.
- 33 Līdz ar to, ja, beidzoties trīs mēnešu termiņam sākot no tiesas sēdes datuma, Komisija nav pieņēmusi lēmumu par finanšu korekcijām, tai ir jāveic samaksa, un ikviena korekcija, kas veikta, kā tas ir šajā gadījumā, pēc minētā termiņa beigām, ir nelikumīga, jo Komisijai vairs nav nepieciešamā juridiskā pamata šāda pasākuma piemērošanai. Patiesībā nevar uzskatīt, ka Komisija pēc sava ieskata var noteikt brīdi, kad tā pieņems lēmumu, kam ir būtiska nozīme attiecīgo valsts iestāžu finanšu plānošanā.

- 34 Turklāt šāda interpretācija ļautu dalībvalstīm saskaņā ar tiesiskās noteiktības principu pietiekami īsā termiņā, kāds tiek noteikts iepriekš, noskaidrot, vai radušies izdevumi tiks finansēti no Kohēzijas fonda. Bez tam minēto interpretāciju apstiprina fakts, ka Komisijas Paziņojuma (2011) C 332/01 Eiropas Parlamentam, Padomei un Revīzijas Palātai - Eiropas Savienības gada pārskati - 2010. finanšu gads (OV 2011, C 332, 1. lpp.) 63. lapā ir norādīts attiecībā uz kohēzijas politiku, ka “Komisijai trīs mēnešu laikā pēc dalībvalsts oficiālās uzklaušanās datuma (sešu mēnešu laikā 2007.–2013. gada programmām) ir jāpieņem oficiāls lēmums par finanšu korekciju un jāizdod iekasēšanas rīkojums, lai panāktu summas atmaksāšanu no dalībvalsts”.
- 35 Turklāt Vispārējā tiesa, kad tā pārsūdzētā sprieduma 32. punktā pamatoja savu argumentāciju ar atsauci uz tās spriedumu Grieķija/Komisija (EU:T:2008:510), kā arī uz Tiesas rīkojumu Grieķija/Komisija (EU:C:2010:36), tā nepareizi interpretēja šos nolēmumus, ciktāl, pirmkārt, kā to Tiesa skaidri norādīja savā rīkojumā, Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkts nebija piemērojams projektam, par kādu bija runa lietā, kurā tika taisīti šie divi nolēmumi, un, otrkārt, Tiesa nelēma pēc būtības par tiesību jautājumu, kādu šobrīd ir izvirzījusi Spānijas Karaliste.
- 36 Komisija iebilst, ka, pirmkārt, Spānijas Karaliste savā apelācijas sūdzībā nepaskaidro, kādā ziņā Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētajā spriedumā atsaucoties uz tās spriedumu Grieķija/Komisija (EU:T:2008:510), kā arī uz Tiesas rīkojumu Grieķija/Komisija (EU:C:2010:36). Šī pamata daļa ir jāuzskata vienīgi par abstraktu paziņojumu, kurā nav izklāstīti saskaņoti juridiski argumenti, konkrēti kritizējot Vispārējās tiesas vērtējumu šajā ziņā, un tāpēc tā ir nepieņemama.
- 37 Katrā ziņā minētajai pamata daļai trūkst pamatojuma, jo Vispārējā tiesa nepieļāva nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, balstot savu argumentāciju uz grozītās Regulas Nr. 1164/94 interpretāciju, kādu tā sniedza šajā spriedumā un kādu netieši, bet nepieciešami apstiprināja Tiesas rīkojumā Grieķija/Komisija (EU:C:2010:36), saskaņā ar kuru minētas regulas II pielikuma H panta 2. punktā Komisijai nav noteikts nekāds termiņš, kādā pieņemt lēmumu par finanšu korekcijām.
- 38 Otrkārt, Komisija uzskata, ka Spānijas Karaliste Tiesā būtībā tikai atkārtoto tos argumentus, kurus tā jau bija izvirzījusi pirmajā instancē.
- 39 It īpaši apelācijas sūdzība esot nepieņemama tiktāl, ciktāl Spānijas Karaliste, apgalvojot, ka trīs mēneši ir termiņš, kuram beidzoties Komisija vairs nevar piemērot finanšu korekcijas, nepaskaidro ne to, kādā veidā šis apgalvojums ir saistīts ar pārsūdzēto spriedumu, ne arī to, kāds ir Vispārējās tiesas šajā ziņā izdarītais pārkāpums, kas nozīmē, ka minētais apgalvojums ir vienīgi lūgums pārskatīt pirmajā instancē iesniegto prasības pieteikumu.
- 40 Turklāt šī pamata daļa katrā ziņā ir nepamatota. Vispirms, pat pieņemot, ka grozītajā Regulā Nr. 1164/94 ir paredzēts trīs mēnešu termiņš, fakts, ka tas ir beidzies, nekādā ziņā neietekmē Komisijas iespēju rīkoties. Tā kā minētās regulas mērķis ir nodrošināt, ka dalībvalstis uzņemas valsts izdevumus saskaņā ar Savienības tiesību normām, šādu termiņu var uzskatīt vienīgi par orientējošu, ja vien netiek negatīvi ietekmētas dalībvalsts intereses, ko Spānijas Karaliste šajā gadījumā nav pierādījusi. Turpinājumā, ņemot vērā faktu, ka šajā gadījumā Spānijas Karaliste pēc 2010. gada 23. jūnija noklausīšanās 2010. gada 23. jūlijā nosūtīja Komisijai papildu informāciju, 6 mēnešu un 16 dienu termiņš starp šo datumu un datumu, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ir jāuzskata par pietiekami saprātīgu. Visbeidzot, Spānijas Karalistes interpretācija ir ne vien nepamatota, bet arī neloģiska un pretrunīga. Vispārējā tiesa pamatoti atzina, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā paredzētais trīs mēnešu termiņš attiecas vienīgi uz vienošanās noslēgšanu starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti un ka Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkts nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tajā Komisijai ir noteikts trīs mēnešu termiņš, kādā jāpieņem lēmums par finanšu korekciju veikšanu.

Tiesas vērtējums

– Par pieņemamību

- 41 Runājot par pirmā pamata pieņemamību, Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību ir jānoraida.
- 42 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. pantu un Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzības var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem un tām ir jāpamatojas uz to, ka Vispārējai tiesai nav bijusi kompetence, Vispārējā tiesā ir pieļauti procesuāli pārkāpumi, nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas iesniedzēja intereses, vai arī Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Savienības tiesības (šai ziņā skat. spriedumu C-136/92 P Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., EU:C:1994:211, 47. punkts).
- 43 Turklāt no LESD 256. panta, Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kuru lūdz atcelt, apstrīdētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti pamato šo lūgumu (skat. it īpaši spriedumus C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, EU:C:2000:361, 34. punkts; *Interporc*/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 15. punkts, kā arī *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 49. punkts).
- 44 Tādējādi pamatošanas prasībām, kas izriet no šīm tiesību normām, neatbilst apelācijas sūdzība, kurā ir tikai atkārtoti vai atstāstīti pamati un argumenti, kas tika izklāstīti Vispārējai tiesai, ieskaitot tos, kas bija balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa skaidri noraidīja (skat. it īpaši spriedumu *Interporc*/Komisija, EU:C:2003:125, 16. punkts). Šāda apelācija patiesībā ir prasība, kas vērsta uz to, lai vienkārši panāktu Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, kas nav Tiesas kompetencē (skat. it īpaši spriedumu *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, EU:C:2006:541, 50. punkts).
- 45 Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu Vispārējā tiesā, tad pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna izskatīt apelācijas tiesvedībā (skat. spriedumu *Salzgitter*/Komisija, C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43. punkts). Ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu pamatot savu apelācijas sūdzību ar Vispārējā tiesā jau izvirzītajiem pamatiem un argumentiem, tad zustu daļa no apelācijas tiesvedības jēgas (spriedums *Interporc* /Komisija, EU:C:2003:125, 17. punkts).
- 46 Pirmais pamats atbilst šīm prasībām.
- 47 Šajā gadījumā Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, atzīstot, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā Komisijai nav noteikts nekāds termiņš attiecībā uz lēmuma par finanšu korekciju veikšanu pieņemšanu, pārkāpa Savienības tiesības.
- 48 Šādos apstākļos, esot tālu no tā, lai tikai atkārtotu jau Vispārējā tiesā izvirzītos argumentus un no jauna izvērtētu pēc būtības savu sākotnējo prasību, Spānijas Karaliste apšaubā atbildi, kādu šī tiesa skaidri sniedza uz tiesību jautājumu pārsūdzētajā spriedumā, kuru apelācijas tiesvedībā var pārbaudīt Tiesa.
- 49 Prasītāja ir tiesīga iesniegt apelācijas sūdzību, Tiesā izvirzot pamatus, kuri ir radušies no paša pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (spriedums *Stadtwerke Schwäbisch Hall* u.c./Komisija, C-176/06 P, EU:C:2007:730, 17. punkts).
- 50 Turklāt un pretēji Komisijas apgalvojumiem Spānijas Karaliste ir skaidri norādījusi juridiskos argumentus, uz kuriem tā šajā ziņā atsaucas.
- 51 No minēta izriet, ka Spānijas Karalistes pirmais pamats ir pieņemams.

– Par lietas būtību

- 52 Runājot par pirmā pamata izvērtēšanu pēc būtības, ir jākonstatē, ka, kā to Vispārējā tiesa norādīja pārsūdzētā sprieduma 33. punktā, grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkta nozīme atšķiras atkarībā no šīs normas valodu versijām.
- 53 No šīs normas versijas franču valodā – saskaņā ar kuru gadījumā, ja starp pusēm nav panākta vienošanās, Komisijai “trīs mēnešu laikā” ir jāpieņem lēmums – izriet, ka tajā minētais trīs mēnešu termiņš attiecas uz lēmuma par finanšu korekciju veikšanu pieņemšanu.
- 54 Turpretim citās šīs normas valodu versijās šis trīs mēnešu termiņš ir saistīts ar vienošanās neesamību starp pusēm.
- 55 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai nodrošinātu vienas un tās pašas normas, kuras versija vienā Eiropas Savienības valodā atšķiras no versijām citās valodās, vienotu interpretāciju un piemērošanu, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē, ņemot vērā tiesiskā regulējuma, kura daļu tā veido, kontekstu un mērķi (skat. cita starpā spriedumu *DR un TV2 Danmark*, C-510/10, EU:C:2012:244, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Šajā ziņā attiecībā uz kontekstu, kādā ietilpst grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkts, ir jānorāda, ka Kohēzijas fonds tika izveidots saskaņā ar Regulu Nr. 1164/94 tās sākotnējā redakcijā un uz 130.d panta otrās daļas pamata.
- 57 Šīs regulas, tās sākotnējā redakcijā, II pielikuma H panta 2. punktā ir paredzēts vienīgi tas, ka gadījumā, ja runa ir par prettiesiskumu vai ja nav izpildīts viens no nosacījumiem, kas izklāstīti lēmumā par atbalsta piešķiršanu, Komisija var samazināt, apturēt vai atcelt atbalstu attiecīgajai darbībai, un šo pilnvaru īstenošanai nav paredzēts termiņš.
- 58 Kā tika norādīts šī sprieduma 3. punktā, minētās regulas sākotnējā versija tika grozīta cita starpā ar Regulu Nr. 1265/1999, ar kuru šī II pielikuma H panta, kura 2. punkta pirmā daļa ir šī strīda priekšmets, teksts tika aizstāts ar šī sprieduma 5. punktā minēto tekstu. Šis grozījums tika veikts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1164/94 16. panta 1. punktu tā sākotnējā redakcijā, saskaņā ar kuru Eiropas Savienības Padome, rīkojoties pēc Komisijas ierosinājuma, saskaņā ar EKL 130.d pantā noteikto procedūru pārskata šo regulu līdz 1999. gada beigām.
- 59 No Regulas Nr. 1265/1999 preambulas un it īpaši tās 1., 2., 4. un 5. apsvēruma izriet, ka minētais II pielikums tika grozīts, lai fonda darbību padarītu efektīvāku, vienkāršotu finanšu pārvaldības sistēmu, vienlaikus paredzot pārbaudes, ka izdevumi faktiski ir veikti, un lai uzlabotu, kā arī sistematizētu sadarbību starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti projektu pārbaudes jomā.
- 60 Šādi grozītā Regula Nr. 1164/94 bija piemērojama laika periodā no 2000. līdz 2006. gadam. Pirmkārt, Regulas Nr. 1264/1999 un Nr. 1265/1999, ar tām grozot Regulas Nr. 1164/94 sākotnējo versiju, stājās spēkā 2000. gada 1. janvārī, un, otrkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 1264/1999 1. panta 11. punktu Regula Nr. 1164/94, kā tā tika grozīta 1999. gadā, bija atkārtoti jāizvērtē vēlākais 2006. gada 31. decembrī.
- 61 Komisija pieņēma Regulu Nr. 1386/2002, lai paredzētu grozītās Regulas Nr. 1164/94 piemērošanas noteikumus. Saskaņā ar tās 23. pantu Regula Nr. 1386/2002 stājās spēkā 2002. gada 7. augustā un ir piemērojama, kā tas ir teikts tās 1. pantā, projektiem, kuri pirmo reizi tika apstiprināti pēc 2000. gada 1. janvāra.
- 62 No Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkta, kurā ir skaidra atsauce uz grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu, izriet, ka Komisijai saskaņā ar H panta 2. punktu trīs mēnešu periodā ir jāpieņem lēmums par finanšu korekcijām un šis termiņš sākas no noklausīšanās dienas.

- 63 Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkta visas valodu versijas saskan šajā ziņā.
- 64 Tajā pašā laika periodā, kāds ir paredzēts šī sprieduma 60. punktā, Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 1260/1999, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par struktūrfondiem (OV L 161, 1. lpp.) un kura saskaņā ar tās 2. pantu bija piemērojama Eiropas Reģionālās attīstības fondam, Eiropas Sociālajam fondam, Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fondam, Virzības nodaļai, kā arī Zivsaimniecības virzības finansēšanas instrumentam, 39. panta 3. punktā bija paredzēts, ka, “beidzoties Komisijas noteiktajam termiņam, ja nav panākta vienošanās un dalībvalsts nav veikusi korekcijas, kā arī ņemot vērā jebkādu dalībvalsts komentārus, trīs mēnešu laikā Komisija var nolemt” samazināt avansa maksājumu vai veikt vajadzīgās finanšu korekcijas, pilnībā vai daļēji anulējot fondu ieguldījumu šai palīdzībai.
- 65 Ciktāl runa ir par minētās normas formulējumu dažādās tās valodu versijās, nepastāv tādas atšķirības, kas būtu pielidzināmas šī sprieduma 53. un 54. punktā aprakstītajām.
- 66 Ar līdzīgu formulējumu, kāds ir Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktam, Komisijas 2001. gada 2. marta Regulas (EK) Nr. 448/2001, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1260/1999 attiecībā uz procedūru finanšu korekciju izdarīšanai palīdzībā, kas piešķirta no struktūrfondiem (OV L 64, 13. lpp.), 5. panta 3. punktā ir paredzēts, ka ikreiz, kad dalībvalsts iebilst pret Komisijas apsvērumiem un tiek uzklautāta saskaņā ar Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta otro daļu, “no uzklautāšanas dienas sākas trīs mēnešu periods, kurā Komisija var pieņemt lēmumu saskaņā ar minētās regulas 39. panta 3. punktu”.
- 67 Līdzīgi, runājot par tiesību jautājumu, kāds tiek izskatīts šajā lietā, arī šīs normas redakcija neatšķiras dažādās šīs regulas valodu versijās.
- 68 Regula Nr. 1260/1999 tika atcelta ar Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1083/2006, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu (OV L 210, 25. lpp.), kura saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu ir piemērojama minētajiem fondiem, neskarot īpašus noteikumus, kas paredzēti regulās, kuras attiecas uz katru no šiem fondiem.
- 69 Uz finanšu korekcijām, kuras var pieņemt Komisija, turpmāk attiecas normas, kas ir kopīgas šiem trīs fondiem un ir izklāstītas minētās regulas 99.–102. pantā.
- 70 Regulas Nr. 1083/2006 100. panta ar nosaukumu “Procedūra” 5. punktā ir paredzēts, ka, “ja sešos mēnešos pēc noklausīšanās dienas nav panākta vienošanās, Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju, ņemot vērā visu procedūras laikā iesniegto informāciju un apsvērumus. Ja noklausīšanās nenotiek, sešu mēnešu laikposms sākas divus mēnešus no dienas, kurā saņemta Komisijas sūtītā ielūguma vēstule”.
- 71 Šajā ziņā jāprecizē, ka, pirmkārt, ciktāl runa ir jautājumu, kāds ir radies starp lietas dalībniekiem šajā strīdā, minētais 100. panta 5. punkts ir formulēts vienādi dažādās Regulas Nr. 1083/2006 valodu versijās un ka, otrkārt, Padomes 2006. gada 11. jūlija Regula (EK) Nr. 1084/2006 par Kohēzijas fonda izveidi un Regulas (EK) Nr. 1164/94 atcelšanu (OV L 210, 79. lpp.) neietver nevienu tiesību normu, kas attiektos uz procedūru finanšu korekciju jomā; tas pats attiecas arī uz Komisijas 2006. gada 8. decembra Regulu (EK) Nr. 1828/2006, kas paredz noteikumus par to, kā īstenot Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1080/2006 par Eiropas Reģionālās attīstības fondu (OV L 371, 1. lpp.).
- 72 Tas pats attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1303/2013, ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu

(EK) Nr. 1083/2006 (OV L 347, 320. lpp.). Šīs regulas 145. panta 6. punktā ir noteikts, ka, “lai veiktu finanšu korekcijas, Komisija, izmantojot īstenošanas aktus, pieņem lēmumu sešos mēnešos no uzklauššanas dienas vai no dienas, kad tiek saņemta papildinformācija, gadījumā, ja dalībvalsts pēc uzklauššanas piekrit iesniegt šādu papildinformāciju[;] Komisija ņem vērā visu procedūras gaitā iesniegto informāciju un apsvērumus[;] ja uzklauššana nenotiek, sešu mēnešu termiņš sākas divus mēnešus no dienas, kad saņemta Komisijas sūtītā uzklauššanas ielūguma vēstule”.

- 73 Šīs normas saturs Regulas Nr. 1303/2013 dažādās valodu versijās ir līdzīgs.
- 74 Turklāt Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regula (ES) Nr. 1300/2013 par Kohēzijas fondu un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1084/2006 (OV L 347, 281. lpp.) neregulē procedūru, kas ir piemērojama finanšu korekciju gadījumā. Tas pats attiecas uz Komisijas priekšlikumu deleģētai regulai (ES), ar kuru papildina Regulu Nr. 1303/2013, proti, priekšlikumu, kas tika nosūtīts Eiropas Parlamentam 2014. gada 3. martā.
- 75 No iepriekš minētā izriet, ka tikai sākotnēji, proti, laika periodā no 1994. līdz 1999. gadam, piemērojamajā tiesiskajā regulējumā nebija paredzēts termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekcijām.
- 76 Turpretim jākonstatē, ka sākot no 2000. gada gan Regulā Nr. 1260/1999, gan arī Regulās Nr. 1083/2006 un 1303/2013, kas stājās spēkā attiecīgi 2007. gada 1. janvārī un 2014. gada 1. janvārī, kā arī dažādās minēto regulu īstenošanas regulās, kuras pieņēma Komisija, šāds termiņš tika noteikts.
- 77 Ņemot vērā, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94, kas ir spēkā kopš 2000. gada 1. janvāra, II pielikuma H panta 2. punkts atšķiras šīs regulas dažādās valodu versijās, ir jānoskaidro tā precīza nozīme, atsaucoties uz kontekstu, kādā šī norma ietilpst, proti, šajā gadījumā, uz līdzīgām regulām, kas attiecas uz Savienības fondu pārvaldību.
- 78 Šķiet, ka visas regulas, kas ir piemērojamas šajā jomā kopš 2000. gada, apstiprina Spānijas Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju veikšanu noteiktā termiņā; šī termiņa aprēķins patiešām var atšķirties saskaņā ar spēkā esošo tiesisko regulējumu, bet šī termiņa kā tāda pastāvēšanu Savienības likumdevējs ir nešaubīgi paredzējis.
- 79 Fakts, ka Regula Nr. 1260/1999 nav piemērojama Kohēzijas fondam kā tādām, nav šķērslis šādai interpretācijai, ņemot vērā, ka minētās regulas 39. panta 3. punkts un grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkts ir gandrīz identiski, un šķiet, ka nav pamata uzskatīt, ka otrajā regulā termiņš ir saistīts ar vienošanās neesamību starp pusēm, kaut arī pirmajā regulā šis termiņš attiecas uz Komisijas lēmuma pieņemšanu.
- 80 Šāda interpretācija ir vēl jo vairāk pamatota tāpēc, ka visas vēlākās regulas, gan Padomes, gan Komisijas pieņemtās, apstiprina, ka Komisijai ir jāievēro noteikts termiņš, kad tā pieņem lēmumu par finanšu korekcijām.
- 81 Jāpiebilst – runājot konkrētāk par Regulu Nr. 1386/2002, kuras mērķis ir paredzēt īstenošanas noteikumus grozītajai Regulai Nr. 1164/94, kuras norma ir daļa no strīda šajā lietā priekšmeta –, ka viedoklim, kuru aizstāv Komisija un kuru apstiprināja Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 36. un 39. punktā, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1386/2002 18. pantā ir vienīgi noteikts datums, kad sākas termiņš, kādā jāpieņem lēmums saskaņā ar grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu, nevar piekrist, jo Savienības likumdevējs nevarēja noteikt sākuma datumu termiņam, kādā pieņemt minētajā H pantā paredzēto lēmumu, ja šāds termiņš neeksistēja.
- 82 Līdz ar to ir jāuzskata, ka sākot no 2000. gada Komisijai ir jāievēro tiesību aktos paredzēts termiņš, pieņemot lēmumu par finanšu korekciju noteikšanu.

- 83 Turklāt šādu secinājumu, kāds izriet no Padomes un Komisijas atbilstošo regulu sistemātiskas interpretācijas, vēl jo vairāk apstiprina pašas Komisijas Paziņojuma (2011) C 332/01 63. lapā ietvertais paragrāfs, uz kuru atsaucās Spānijas Karaliste, atbalstot savu apelācijas sūdzību, kā tas izriet no šī sprieduma 34. punkta.
- 84 Tāpat minētais secinājums arī atbilst mērķim, kāds ir izklāstīts EKL 161. panta pirmajā daļā (tagad LESD 177. pantā), saskaņā ar kuru Savienības likumdevējs nosaka “[fondiem] piemērojamus vispārējus noteikumus”, un šai pieejai ir noteikti jānodrošina šajā jomā piemērojamo tiesību normu saskaņošana. Šāds solis ir it īpaši nepieciešams saistībā ar procesuālajām normām. Šajā ziņā ir jānorāda, ka kopš 2007. gada it īpaši procesuālās normas tika efektīvi saskaņotas ar Padomes regulu, kas paredz vispārīgus noteikumus visiem Savienības fondiem. Šajā regulā ietvertās procesuālās normas pilnībā atbalsta interpretāciju, saskaņā ar kuru lēmums par finanšu korekciju veikšanu ir jāpieņem likumdevēja noteiktā termiņā.
- 85 Turklāt šāda interpretācija nevar ietekmēt Savienības tiesībās paredzētās procedūras finanšu korekciju noteikšanai konsekvenci un efektivitāti, jo likumdevēja paredzētais termiņš dod Komisijai pietiekamu laiku, lai tā pieņemtu lēmumu, vienlaikus pienācīgi ņemot vērā tās konsultācijas ar attiecīgo dalībvalsti.
- 86 Tieši pretēji, kā izriet no Regulas Nr. 1265/1999 preambulas 5. apsvēruma, procedūra, kādu Savienības likumdevējs ir ieviesis finanšu korekciju jomā, balstās uz sadarbību starp attiecīgo dalībvalsti un Komisiju, kurai ir jāpamatojas uz līdzsvaru starp pušu tiesībām un pienākumiem. Šādos apstākļos situācija, kad dalībvalstij ir jāievēro noteikti precīzi termiņi, savukārt Komisijai šādi termiņi nav jāievēro, būtu pretrunā prasībai par līdzsvaru starp tiesībām un pienākumiem.
- 87 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lojālas sadarbības princips uzliek pienākumu ne vien dalībvalstīm veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu Savienības tiesību piemērojamību un efektivitāti, bet nosaka arī Savienības iestādēm pienākumu lojāli sadarboties ar dalībvalstīm (šajā ziņā skat. rīkojumu *Zwartveld* u.c., EU:C:1990:315, 10. punkts).
- 88 Turklāt, šajā gadījumā runājot par lēmumiem, kuri ievērojami ietekmē budžetu, gan attiecīgās dalībvalsts, gan Komisijas interesēs ir tas, lai būtu paredzams procedūras finanšu korekciju noteikšanai termiņš, kas nozīmē iepriekš noteikta termiņa noteikšanu galīgā lēmuma pieņemšanai. Tāpat ir jānorāda, ka lēmuma par finanšu korekciju noteikšanu pieņemšanai paredzētā termiņa pārsniegšana nav saderīga ar vispārējo labas pārvaldības principu.
- 89 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzēta sprieduma 32. un 36. punktā atzīstot, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā nav paredzēts nekāds termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju veikšanu, jo trīs mēnešu termiņš, uz kādu šajā normā ir atsaucē, attiecoties uz vienošanās noslēgšanu starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti.
- 90 No minētā izriet, ka apelācijas sūdzības pirmais pamats ir pamatots un ka pārsūdzētais lēmums ir jāatceļ, neesot nepieciešamībai izvērtēt apelācijas sūdzības otro pamatu.

Par prasību pirmajā instancē

- 91 Saskaņā ar Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācija ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.
- 92 Šajā gadījumā Tiesas rīcībā ir nepieciešamie elementi, lai pieņemtu galīgo lēmumu attiecībā uz Vispārējā tiesā iesniegto Spānijas Karalistes prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

- 93 Kā izriet no šī sprieduma 56.–89. punkta, sākot no 2000. gada Komisijai lēmums par finanšu korekciju veikšanu ir jāpieņem noteiktā termiņā.
- 94 Šī termiņa ilgums atšķiras atkarībā no piemērojamā tiesiskā regulējuma.
- 95 Tādējādi, piemērojot grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu un Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktu, skatot tos kopā, termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju veikšanu, ir trīs mēneši no noklausīšanās datuma.
- 96 Saskaņā ar Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktu Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju veikšanu sešos mēnešos pēc noklausīšanās dienas un, ja noklausīšanās nenotiek, sešu mēnešu laikposms sākas divus mēnešus no dienas, kurā saņemta Komisijas sūtītā ielūguma vēstule.
- 97 Saskaņā ar Regulas Nr. 1303/2013 145. panta 6. punktu Komisija pieņem lēmumu sešos mēnešos no uzklaušīšanas dienas vai no dienas, kad tiek saņemta papildinformācija, gadījumā, ja dalībvalsts pēc uzklaušīšanas piekrīt iesniegt šādu papildinformāciju. Ja uzklaušīšana nenotiek, sešu mēnešu termiņš sākas divus mēnešus no dienas, kad saņemta Komisijas sūtītā uzklaušīšanas uzaicinājuma vēstule.
- 98 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka, kaut arī Regula Nr. 1265/1999, ar kuru tika grozīta Regula Nr. 1164/94, stājās spēkā 2000. gada 1. janvārī, no Regulas Nr. 1083/2006 108. panta otrās daļas tomēr izriet, ka tās 100. pants ir piemērojams sākot no 2007. gada 1. janvāra, ieskaitot programmas līdz 2007.–2013. gada periodam. Turklāt tas atbilst principam, saskaņā ar kuru procesuālie noteikumi ir piemērojami uzreiz pēc to stāšanās spēkā.
- 99 Runājot par Regulas Nr. 1303/2013 145. pantu, tas saskaņā ar šīs regulas 154. panta otro daļu ir piemērojams sākot ar 2014. gada 1. janvāri.
- 100 Tomēr šajā gadījumā uzklaušīšana notika 2010. gada 23. jūnijā, kaut arī Komisija apstrīdēto lēmumu pieņēma tikai 2011. gada 18. februārī.
- 101 Šādos apstākļos šķiet, ka šajā gadījumā Komisija nav ievērojusi sešu mēnešu termiņu, kāds ir noteikts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā.
- 102 Pretēji Komisijas apgalvotajam, fakts, ka atbilstošajā tiesiskajā regulējumā nav skaidri paredzēts, ka termiņa, kāds ir noteikts lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai, neievērošanas gadījumā Komisija vairs nevar pieņemt šādu lēmumu, nav atbilstošs, ņemot vērā, ka termiņa, kādā ir jāpieņem šāda veida lēmums, noteikšana pati par sevi ir pietiekama.
- 103 Turklāt procesuālo noteikumu par nelabvēlīga akta pieņemšanu neievērošana ir uzskatāma par būtisku formas prasību pārkāpumu (šajā ziņā skat. spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome, 68/86, EU:C:1988:85, 48. un 49. punkts), uz ko ir jānorāda Savienības tiesai pēc savas ierosmes (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 51. punkts, kā arī Komisija/Solvay, C-287/95 P un C-288/95 P, EU:C:2000:189, 55. punkts). Tomēr fakts, ka Komisija nav pieņēmusi apstrīdēto lēmumu Savienības likumdevēja noteiktajā termiņā, ir uzskatāms par būtisku formas prasību pārkāpumu.
- 104 Tāpēc apstrīdētais lēmums netika pieņemts likumīgi un līdz ar to ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 105 Reglamenta 184. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

¹⁰⁶ Atbilstoši šī paša Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Spānijas Karalistei spriedums apelācijas tiesvedībā ir labvēlīgs un prasība Vispārējā tiesā tika apmierināta, Komisijai ir jāpiespriež saskaņā ar Spānijas Karalistes prasījumiem atlīdzināt papildus saviem tiesāšanās izdevumiem arī šīs dalībvalsts tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan apelācijas instancē.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu (T-235/11, EU:T:2013:49);
- 2) atcelt Komisijas 2011. gada 18. februāra Lēmumu C(2011) 1023, galīgā redakcija, par Kohēzijas fonda finansējuma samazinājumu šādu projektu posmiem: “Sliežu ceļa aprīkojuma piegāde un uzstādīšana ātrgaitas dzelzceļa līnijā *Madrid–Zaragoza–Barcelona–Francijas robeža. Posms Madrid–Lleida*” (CCI 1999.ES.16.C.PT.001), “Ātrgaitas dzelzceļa līnija *Madrid–Barcelona. Posms Lleida–Martorell (platforma, 1. posms)*” (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), “Ātrgaitas dzelzceļa līnija *Madrid–Zaragoza–Barcelona–Francijas robeža. Pievedceļi jaunajai Zaragoza stacijai*” (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), “Ātrgaitas dzelzceļa līnija *Madrid–Zaragoza–Barcelona–Francijas robeža. Posms Lleida–Martorell. Starpposms X–A (Olérdola–Avinyonet del Penedés)*” (CCI 2001.ES.16.C.PT.007), “Jaunās ātrgaitas līnijas pievedceļš *Levante. Starpposms La Gineta–Albacete (platforma)*” (CCI 2004.ES.16.C.PT.014);
- 3) piespriet Eiropas Komisijai atlīdzināt gan savus, gan Spānijas Karalistes tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā.

[Paraksti]